

γιάννης αντάμης

(προσωρινός τίτλος)

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**Προσωρινός Τίτλος,
αποσπάσματα**

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2019

Άνοιξε η ντουλάπα
κι έπεσε ένα μωρό.
Σε στιγμές έντονης
μεταφυσικής αγωνίας
το μεγάλωσαν, το ανάθρεψαν
κάποτε πήρε τη ζωή στα χέρια του,
αποφάσισε να παντρευτεί,
έμεινε έγκυος
και γέννησε ένα σκρίνιο.

**Μανώλης Μπαλής, «Το Τσιμέντο Έχει Φιλότιμο»,
Ώρες 1994**

(προσωρινός τίτλος)

αν διαβάζεις κάτι που έγραψες πριν χρόνια και σου
αρέσει ακόμα, κάτι δεν πάει καλά - αν δεν το
αναγνωρίζεις καν, μάλλον δεν πέρασαν τζάμπα τα
χρόνια

βασικά

το ξέρατε πως δεν θα ερχόμουν μόνος μου
το ξέρατε πως η παρέα μου τα γούστα σας πληγώνει
το ξέρατε πως θα αδειάσω τα μπουκάλια σας
το ξέρατε πως το τραπέζι θα τσακίσω
το ξέρατε πως θα έκαναν παράπονα οι γείτονες
το ξέρατε πως κάποτε θα έφταναν οι μπάτσοι
το ξέρατε πως θα ριχνόμουν στις γυναίκες σας
το ξέρατε πως όλων σας θα έσπαγα τα μούτρα

εσείς με προσκαλέσατε
δεν ήρθα από μόνος μου

(σαν το χασαπόσκυλο, dreamtigers05)

μου ζήτησες μια ιστορία ερωτική
κι εγώ σου έγραψα ένα χυδαίο πορνογράφημα
μετά μου είπες «φτιάξε μου κάτι σκληρό,
τρομακτικό,
να μην μπορώ να κοιμηθώ το βράδυ»
κι εγώ πήρα από την κουζίνα έναν μπαλτά
και ένα-ένα άρχισα
να κόβω των γειτόνων τα κεφάλια

και ύστερα με ρώτησες «αλήθεια,
τίποτα πιο αστείο, πιο διασκεδαστικό,
έχεις στο ρεπερτόριό σου;»
κι εγώ σου απάντησα «χωρίζουμε»
και σκάσαμε στα γέλια

(ανακάλυψε περιπλανώμενος, dreamtigers02)

τα τέσσερα ντουβάρια που ορίζουνε το σπίτι σου
ο τοίχος που είχατε βάλει από παιδιά
ως σύνορο της γειτονιάς σου
οι αρχαίες οχυρώσεις που κάποτε προστάτευαν την
πόλη σου
- μεγάλωσε η πόλη σου,
και τώρα αυτά, μπάζα καταμεσής στο κέντρο,
περισσέψαν
τα νέα τείχη τα αόρατα τριγύρω από τον κόσμο
ο βράχος που έστειλες εκεί ψηλά,
στη σιωπηλή στρατόσφαιρα,
τροχιές να διαγράφει διαρκώς
γύρω απ' τον εαυτό σου

τα βότσαλα που ξεχαστήκαν μες στο σάκο σου
και θα τα βρεις ξανά το άλλο καλοκαίρι

(η ρημάδα, dreamtigers04)

δευτέρα άφησα το σπίτι μου
πήρα μαζί μου το κλειδί,
μα λίγο αργότερα το πέταξα
βαθιά σε έναν υπόνομο
τρίτη γυρνούσα μες στην αγορά
κάποιος προσπάθησε να μου πουλήσει
δυο πουλιά αρπακτικά
προτίμησα να του τα κλέψω
τετάρτη ήρθα κάτω από το μπαλκόνι σου
πέμπτη σε είδα πίσω από τις κουρτίνες σου
να με κοιτάς
θα έπαιρνα όρκο πως μου χαμογέλασες
παρασκευή έσφαξα κι έφαγα τα δυο αρπακτικά
για ώρες τα άκουγα
να φτερουγίζουν στο στομάχι μου

σάββατο βράδυ αναστήθηκα

κυριακή επέστρεψα στο σπίτι μου
είδα τους γείτονες μου στα παράθυρα
και ζήτησα συγνώμη
για όλη αυτήν την αναστάτωση

(τα αποκτηθέντα κατά τύχην όλως, dreamtigers07)

τόσο καιρό που έψαχνες
να βρεις ποτό πιο δυνατό
να φύγεις, να μεθύσεις
αναρωτήθηκες ποτέ
τι ήταν εκείνο που με το αλκοόλ
τόσο επιπόλαιο σε δύναμη συνέκρινες;

εσένα,
την εκάστοτε στιγμή
ή μήπως κάτι άλλο;

(starboard home, dreamtigers011)

σκέφτηκα έναν ήρωα
μέσα σε κάποια ιστορία:
ο ήρωάς μου πηγαίνει κάθε βράδυ στο σινεμά
και βλέπει κάθε βράδυ
την ίδια ακριβώς ταινία
η υπόθεση της ταινίας είναι πολύ απλή:
είναι ένας τύπος
που πάει κάθε βράδυ στο σινεμά
και βλέπει – κάθε βράδυ όμως
την ίδια ακριβώς ταινία
στην ταινία αυτή
–στην ταινία μέσα στην ταινία εννοώ-
παίζω εγώ
τρέχω, κυνηγάω, σκοτώνω, ερωτεύομαι, επινοώ
γενικά κάνω διάφορα
για χάρη της πλοκής και μόνο
μα κατά βάθος –κι αυτό είναι κάτι
που ακόμα και οι δημιουργοί του φιλμ
το αγνοούν- σκέφτομαι
μεθοδικά κι επίμονα

σκέφτομαι έναν ήρωα μέσα σε κάποια ιστορία

(ο ηλιοθεραπευτής, dreamtigers08)

τι σκέφτεστε;
καίγεται ο κόσμος, παρανάλωμα
και μόλις οι φλόγες του
αγγίξαν τα ντουβάρια σας
εσείς τότε ξαφνικά αρχίσατε
να τρέμετε από το κρύο
και να κουκουλώνεστε

ενημερώστε την κατάστασή σας
δεν υπήρξατε ποτέ αυτό που ονειρευόσασταν
δεν είσατε καν αυτό που πάντα προσποιούσασταν
και δεν θα γίνετε ούτε για μια στιγμή
αυτό που δήθεν αποφεύγετε

γράψτε κάτι
κάτι ακίνδυνο, κανέναν να μην ενοχλεί
κανείς να μην το καταλάβει

σχολιάστε
κοινοποιήστε
προσθέστε
ταξινομήστε
δείτε περισσότερα

σας αρέσει;

(οι τελευταίες εκλογές στην πομπηία,
dreamtigers01)

άσε μου απόψε ένα φως
όχι, δεν είναι το σκοτάδι που φοβάμαι
από το σκοτάδι έρχομαι
και προς τα εκεί πηγαίνω
άσε μονάχα ένα φώς
κάτι να δίνει σάρκα στις σκιές
να ζωντανεύει τα όνειρα
μια χαραμάδα να τρυπώνουν τα φαντάσματα
μες στο δωμάτιό μου
άσε αναμμένο ένα φως
άσε την πόρτα μου μισάνοιχτη
να βλέπω τους ψιθύρους σας
να ακούω την αλήθεια
άσε το φως του διαδρόμου ανοιχτό
και μη μου πεις απόψε όνειρα γλυκά

απόψε, μην προσευχηθείς για μένα

(τα δάνεια, dreamtigers06)

αυτά που λες
αυτά που θέλεις να μου πεις
αυτά που λες πως μου έχεις πει
αυτά που έλεγες, όταν δεν μου μιλούσες
αυτά που είπες μια φορά
αυτά που λες και ξαναλές
αυτά που είχες να μου πεις
αυτά που μου είπες τελικά
αυτά που θα 'θελες να μην τα είχες πει
αυτά που θα μου πεις μετά
αυτά που είπες πως κάποια μέρα θα μου πεις
αυτά που δεν θα πεις ποτέ
αυτά που κάποτε θα λες, όταν θα έχεις πάψει πια να
μου μιλάς

αυτά που εγώ ακούω

(ερω, dreamtigers03)

όποιος με αγαπάει παίρνει το τραίνο
όποιος με αγαπάει φροντίζει εγκαίρως να βγάλει
εισιτήριο και ύστερα κάπου το ξεχνά το δίνει σε έναν
ζητιάνο, νομίζοντας πως είναι χαρτονόμισμα
όποιος με αγαπάει φτιάχνει αποσκευές τέσσερις
μήνες πριν από την αναχώρηση μετά αλλάζει ο
καιρός και λέει «τι να τα κάνω τόσα μάλλινα μες στο
κατακαλόκαιρο;» αρπάζει τη βαλίτσα του, ανοίγει το
παράθυρο και την πετάει στο δρόμο
όποιος με αγαπάει πάει και κοιμάται στο σταθμό το
τελευταίο βράδυ, για να είναι έτσι σίγουρος πως θα
είναι εκεί στην ώρα του, όταν σφυρίξει επιβίβαση ο
κύριος σταθμάρχης τον παίρνει ο ύπνος, όμως, εκεί
πάνω στις ράγες και η αμαξοστοιχία περνάει από
πάνω του
όποιος με αγαπάει παίρνει -μαζί μου- το τραίνο

(για μια χούφτα δηνάρια, dreamtigers018)

τα πόδια σου γυμνά πάνω στο σκονισμένο μου
παρμπρίζ
το κάθισμα που έχει πάρει πια του κώλου σου το
σχήμα
τα τραγούδια σου να ανεβοκατεβάζουν τις
ταχύτητες, αδιαφορώντας για του ταξιδιού τις
ιδιαίτερες συνθήκες
το χέρι σου να μου χαϊδεύει το λαιμό, να λέει
ταυτόχρονα «σταμάτα κάπου, να σου πω» και
«τρέξε, να δούμε τι υπάρχει παρακάτω»

τα αιώνια τοπία σε όλο το μήκος αυτής της
διαδρομής
το αιφνίδιο τοπίο το δικό σου

(η ωραία νυσταγμένη, dreamtigers014)

με ξύπνησες από νωρίς
μου είπες ψέματα πως είχε πάει δώδεκα
πως τέλειωνε ο χρόνος
μου είπες πως με ονειρεύτηκες
πως είχε γεύση από χώμα, από χορτάρι, το φιλί
μου ζήτησες μιαν εκδρομή - σε πήγα
πήγαμε πάλι στο χωριό
καθίσαμε στο ίδιο το τραπέζι
ήταν νωρίς και ερημιά
μου είπες «διώξε τα σκυλιά»
φοβήθηκες
ύστερα, στην επιστροφή
, με φίλαγες
κάθε φορά που άλλαζα ταχύτητα
κάποιο αμάξι μας προσπέρασε
- οι άνθρωποι μας κοίταζαν
κι έκαναν τον σταυρό τους
μου είπες στο κρεβάτι να γυρίσουμε
«ακόμα ούτε δώδεκα», είπες
, «δεν έχει πάει»

άλλη μια τέτοια κυριακή κ σίγουρα χαθήκαμε.

(γύρω από τους αστραγάλους της, dreamtigers022)

κάποτε ανέλαβα μίαν αποστολή
να ταξιδέψω μέχρι την άκρια της πόλης
να βρω τι κρύβεται εκεί, στου ορίζοντά μου το
τελείωμα
να ανακαλύψω μια νέα γεωμετρία
τα εμπόδια υπήρξαν πολλά
όχι, δεν ήταν μια εύκολη διαδρομή
ίσως και να έφταιξα εγώ, που διάλεξα την πιο

ανασφαλή πορεία
οι πειρασμοί ατέλειωτοι
κι από όλους τους, ίσως ο πιο επικίνδυνος, εκείνος
της απώλειας
όχι, δεν είναι που φοβήθηκα μήπως θελήσω τον
δρόμο μου να χάσω
τον δρόμο αυτόν μόνος μου τον σχεδίασα
και είχα φροντίσει, ευτυχώς, το σχέδιο να το
αποστηθίσω
και να ήθελα να τον απαρνηθώ, ήτανε πρακτικώς
αδύνατο
και έτσι, κάποια στιγμή κατόρθωσα στον στόχο μου
να φτάσω
μην με ρωτήσεις πόσος χρόνος χρειάστηκε για αυτό.
έτσι κι αλλιώς, δεν έχουμε κοινές μονάδες μέτρησης
- δεν θα με καταλάβεις
το θέμα είναι ότι έφτασα
έφτασα έξω από το σπίτι σου
ναι, εσύ είσαι το θέμα
μην μπεις στον κόπο να κατέβεις ως την είσοδο –
δεν έχω κάτι να σου πω
και μόνο που έφτασα ως εδώ, και μόνο που σε
ανακάλυψα, φτάνει και περισσεύει
δεν έχω να αποδείξω τίποτα – δεν ήρθα να σε πείσω
δεν έχω ανάγκη από επιχειρήματα
εγώ είμαι το επιχείρημα

(geometropolis, dreamtigers016)

κατά τα άλλα

αν θες αλήθεια
να μιλήσουμε για προοπτική
κάτσε όσο πιο ψηλά μπορείς
και κοίτα με
καθώς θα ανεβαίνω

να μαζευτούμε καμιά φορά
να βγάλουμε έξω τα σκοτάδια μας
να τα μετρήσουμε
να δούμε ποιο είναι το βαθύτερο

καμιά φορά
μας λείπουν λέξεις
κι όμως
συνεννοούμαστε

κάθε φορά που φεύγω για ταξίδι, υπάρχει πάντα ένα πολύ συγκεκριμένο σημείο, όπου συνειδητοποιώ πως έχω κάτι πολύ σημαντικό ξεχάσει πίσω μου, το σημείο αυτό βρίσκεται σε απόσταση τέτοια από την αφετηρία μου, που καθιστά την επιστροφή μια ενοχλητική σπατάλη και μια δοκιμασία βάνουση, το σημείο αυτό βρίσκεται επίσης σε τέτοια απόσταση από τον προορισμό μου που δίνει στο ταξίδι μου πολύ συχνά μια αβάσταχτη αίσθηση ματαιότητας, δεν μου αρέσει να κάνω μακροπρόθεσμα σχέδια, και γενικά δεν βιάζομαι, αλλά πιστεύω ότι στο σημείο αυτό, στο πολύ συγκεκριμένο αυτό σημείο, πρέπει μια μέρα να με θάψετε

πώς γίνεται
να ταξιδεύω διαρκώς
και η απόσταση
να παραμένει ίδια;

κανονικά, θα έπρεπε
τώρα να ήσουν εδώ
το πρόβλημα δεν είναι ότι λείπεις
μα ότι το κάνεις να φαίνεται
σαν κάτι πολύ κανονικό

δεν είμαι εγώ
αντικοινωνικός

εσείς είσαστε άλλοι

όσο η γλώσσα μάς ενώνει
τόσο μας χωρίζουνε τα λόγια μας

τόση άπλα
τόση ανοιχτωσιά
όχι
δεν την αξίζουμε
να φύγουμε
να πάμε αλλού
να βρούμε μια χώρα
αναγκαία και ικανή
που να μην μας χωράει

ως έθνος ξεκινήσαμε
με τις καλύτερες προϋποθέσεις
εάν μας βάραινε
και ένα προπατορικό αμάρτημα της προκοπής
θα είχαμε σίγουρα σκίσει

είναι η θρησκεία τελικά
αυτή που μας συνδέει περισσότερο
αυτή που νομιμοποιεί την όποια ένωσή μας
μα και από αυτήν
όχι το όραμα της πίστης ακριβώς
μα πιο πολύ
το ανομολόγητο αφήγημα
των ομοούσιων κοινών αμαρτιών μας

αν ντρέπομαι για αυτά
που εσείς αισθάνεστε περήφανοι
και αν γουστάρω εκείνα
που εσείς τόσο πεισματικά
αρνείστε και να δείτε
μήπως δεν ζούμε σε ίδια χώρα τελικά;

μήπως τόσο καιρό κάνω διεθνή καριέρα
και δεν το έχω καταλάβει;

μια ζωή
μισές δουλειές κάνουμε
και αυτή η παράδοση ακόμα
που τόσο μας αρέσει να υμνούμε
χωρίς αυτήν τη γαμημένη την παραλαβή
που όλο αναβάλλουμε
αλήθεια
τι να λέει;

μόνο στην εθνική οδό
έχω νιώσει αυτό που λένε εθνική ανάταση
σε όλες τις άλλες περιπτώσεις
συνήθως παίρνω δρόμο

το αγαπημένο μου παιχνίδι, όταν βγαίνω στην πόρτα να καπνίσω, είναι να ακούω τις κουβέντες των περαστικών, ιδίως εκείνων που μοιάζουν σαν να μιλάνε μόνοι τους, μα που ωστόσο απευθύνονται σε ακροατές αόρατους, κρυμμένους στο κεφάλι τους ή έστω μες στο τηλέφωνό τους, μου αρέσει να τους παρακολουθώ όπως περνούν, να αρπάζω φράσεις φευγαλέες, καμιά φορά μονάχα λέξεις αποκομμένες, στερούμενες νοήματος, και ύστερα να τις πιάνω, να τις ενώνω, να τις συναρμολογώ, να φτιάχνω ιστορίες, μες στις οποίες συμμετέχουν όλοι τους, μες στις οποίες όλοι τους παλεύουν, υποφέρουν, χάνουν, κερδίζουν, συμβιβάζονται, ελπίζουν, ξαναχάνουν, αυτοί απλώς περνάνε από δίπλα μου, πάντα ανυποψίαστοι, πάντα αθώοι, αφελείς, ανήμποροι να φανταστούν ότι αυτός ο τύπος που έχει βγει στην πόρτα να καπνίσει, αυτός εδώ ο άνθρωπος άλλη δουλειά δεν έχει από το να κλέβει των άλλων τις ψυχές, μήπως και σώσει έτσι τη δική του

κανείς δεν νοιάζεται
που η μέρα φεύγει
κι ακόμα δεν έχω κάτι
για να διηγηθώ

ονειρεύομαι μια μέρα
όπου το μόνο που θα χρωστάω
θα είναι απαντήσεις

υπάρχουν δύο κατηγορίες
χρονοταξιδιωτών:
αυτοί
που ταξιδεύουν στο παρελθόν
για να το αλλάξουν
και εκείνοι
που γυρίζουν πίσω στο παρελθόν
για να το ξαναζήσουν

στον ελεύθερο μου χρόνο
κατασκευάζω σύμπαντα
μες στο οποίο συμβαίνουν πράγματα
που δεν συνέβησαν ποτέ
μες στο δικό μου σύμπαν
μόνο και μόνο για να μπορώ
να έχω τώρα άπλετο χρόνο ελεύθερο
για να κατασκευάζω
άλλα σύμπαντα
ακίνδυνα
που μόνο τις ιστορίες μου απειλούν
που μόνο τα όνειρά μου τέμνουν

αντί για άμμο
οι κλεψύδρες μου
έχουν στάχτη απο τσιγάρο

εγώ θα βάζω τις φωνές
κι εσύ θα μεταφράζεις.

εσύ θα φέρνεις λέξεις στο μυαλό
κι εγώ θα τις μαντεύω.

εγώ θα λέω ό,τι μου έρχεται
κι εσύ θα απολογήσε:
«μην τον ακούτε, έχει πιει,
μην τον παρεξηγείτε»

εγώ θα ψάχνω λόγια μαγικά
κι εσύ θα μου τα βρίσκεις
εσύ θα ψάχνεις λόγια ακριβά
κι εγώ θα σου τα κλέβω

εγώ θα λέω αυτό που θες
κι εσύ θα λες πως θέλεις

εσύ θα λες «σε κλείνω, είναι αργά»
κι εγώ θα σε ανοίγω

καθώς ανακαλύπτω
επάνω στην επιδερμίδα σου
τις αποχρώσεις του καλοκαιριού:
άμμος
χαλκός
ροδάκινο
μπόρα
και καραμέλα
διαπιστώνω πως
ανέχομαι να σε μοιράζομαι
μονάχα με τον ήλιο

κατά καιρούς έχω γράψει
κάτι ανοησίες αδιανόητες
κι όμως, ακόμα κι αν τώρα πια
δεν τις υποστηρίζω
με υποστηρίζουνε αυτές
και κάπως έτσι συνεχίζω
σχεδόν αμετανόητος

θα σε πειράζει
να δώσω το όνομά σου
σε έναν τυφώνα;

μετράω μέρες
αλλά δεν ξέρω
για ποιο πράγμα

θα σας πείραζε
να δώσω το όνομά μου
σε μια μονάδα μέτρησης;

γράφω πάντα καπνίζοντας
κι όμως
ακόμα φωτιά δεν έχω βάλει

δεν κατάφερα να χαθώ ποτέ
ίσως γιατί δεν πήγαινα ποτέ
κάπου συγκεκριμένα

πάντως, εγώ
αν έπεφτα θύμα λογοκλοπής
θα ένιωθα
πολύ κολακευμένος

μου λείπει ύπνος
αλλά
μου περισσεύουν όνειρα

ότι με διαβάζεις τώρα
, δηλαδή

ήρθες
όταν δεν σε περίμενα
θα φύγεις
όταν πρέπει

πολλά χρόνια
μετά τον θάνατό μου
οι πόλεις θα αρχίσουν να ερίζουνε
για την καταγωγή μου

θα λέει ο βόλος
δικός μας ήτανε αυτός
εδώ γεννήθηκε, μεγάλωσε
εδώ έζησε τα πιο πολλά
μαρτύρια της ζωής του

η αθήνα θα του απαντά
βλακείες, δικός μας ήταν
εδώ να γράφει άρχισε
εδώ τις έζησε για τα καλά
τις περιπέτειές του

η θεσσαλονίκη θα έχει άλλη γνώμη
εδώ, θα λέει, σοβαρεύτηκε
μπορεί ο ίδιος τελικά
να μην νοικοκυρεύτηκε
μα νοικοκύρεψε μια χαρά
όλους τους δαίμονες του

και η πάτρα τότε θα γελά
θα παρακολουθεί των πόλεων τον καυγά
μα δεν θα συμμετέχει
έτσι κι αλλιώς ακόμα τα βιβλία μου
θα κρύβονται
θα συνωθούνται
θα στοιβάζονται
σε κάποια αποθήκη σκοτεινή
κάπου στην αχαΐα

βγαίνω στην πόρτα να καπνίσω, από μπροστά μου περνάνε ομπρέλες και κουκούλες και κάτι φάτσες βροχερές και κάτι μάτια πολύ συννεφιασμένα, λίγο μετά περνάει και ένας τύπος ασκεπής, υπαίθριος, ακάλυπτος, προχωράει μέσα στη βροχή και γελάει μόνος του, σαν να θυμήθηκε ένα αστείο που του είχαν πει πριν από χρόνια και δεν μπόρεσε να κρατηθεί, να περιμένει, να πάει μέχρι το σπίτι του και να γελάσει εκεί ιδιωτικά, χωρίς κανείς να τον προσέχει, σαν να κατάλαβε μόλις το ανέκδοτο με το οποίο ξεκαρδίστηκαν οι φίλοι του χθες βράδυ και ντράπηκε να τους το πει, αλλά δεν ντράπηκε να προσποιηθεί πόσο καλά μαζί τους πως περνάει, θέλω πολύ να τον ρωτήσω τι είναι αυτό που τον έχει κάνει να γελά, θέλω, μα δεν τολμάω, προσπαθώ να μαντέψω, όπως κάνω όταν βλέπω να περνάνε από μπροστά μου άλλοι τύποι σκυθρωποί, έξαλλοι, δακρυσμένοι, προσπαθώ, μα δεν τα καταφέρνω, με τα δράματα συνήθως είναι πιο εύκολα τα πράγματα, στα αστεία είναι που συνήθως παιδευόμαστε να βρούμε τι είναι αυτό που μας συνδέει με τον κόσμο, στα αστεία είναι που για πάντα θα παραμένουμε ξεδιάντροπα ανέκδοτοι, χωρίς κανείς να μας καταλαβαίνει, κοίτα να δεις που το τσιγάρο έσβησε. κοίτα να δεις που βρέχει

επίσης

ταξιδεύω και είναι νύχτα
προσπαθώ να δω από που περνώ
τι υπάρχει έξω από το παράθυρο
τι συνιστά τη διαδρομή μου
τα τζάμια είναι σκοτεινά
και το γαλάζιο φως της οροφής
σαν φίλτρο πάνω τους απλώνεται
τα μετατρέπει σε καθρέφτες
βλέπω εμένα που προσπαθώ
να δω από που περνώ
για το εισιτήριο που πλήρωσα
ετούτο το τοπίο μου αξίζει

03.07.2013

ενώ εγώ
μετρούσα
σε χιλιόμετρα
σε στίχους
σε ποτήρια
σε ανεπανάληπτα καρέ
σε ερωτοβόλους μύθους
εσείς (ενώ εγώ) μετρούσατε
σε ώρες και
σε χρόνια;

και τώρα πρέπει, δηλαδή
να τρέξω για να σας προλάβω;

30.12.2013

πριν από εμένα ποιος ήτανε εδώ;
ποιος ήτανε αυτός που εδώ,
στην πολυθρόνα αυτή, καθότανε;
ποιος γέμιζε το υπόλοιπο μισό του κρεβατιού σου;

μήπως με είδε κάποια στιγμή να πλησιάζω κι έφυγε;
μήπως τον άκουσα εγώ να φεύγει από εσένα;
μήπως τυχόν συναντηθήκαμε εκεί,
περίπου στα μισά, αυτού του άδειου δρόμου;

ποιος, άραγε, περπάτησε κάτω απ' τα βήματά μου;
πώς ήτανε;
μου έμοιαζε καθόλου;

11.03.12

εδώ
σε αυτήν την ιστορία
εγώ
μονάχα κατοικώ
όλοι οι άλλοι
είσαστε επισκέπτες.

29.06.2013

κάθε φορά που φεύγω από την πόλη μου
και πάω σε μιαν άλλη
κάθε φορά που η άλλη πόλη που επισκέπτομαι
θυμίζει την δικιά μου
κάθε φορά που οι ομοιότητες
νοθεύουν το ταξίδι
αρχίζω να εξερευνώ τον πληθυσμό
να μελετώ τον κόσμο
αναζητώ εκείνην την μοιραία σύμπτωση
που θα με κάνει να θέλω να επιστρέψω
καταζητώ τον επιτόπιο σφετεριστή
του εκάστοτε παράλληλού μου σύμπαντος

14.05.2012

άλλοτε φτιάχνοντας μύθους
από συμβάντα ασήμαντα
άλλοτε γεγονότα κοσμοϊστορικά
απομυθοποιώντας
έφτιαξες αυτό το κτήνος
που τώρα ονομάζεις παρελθόν
και έχεις, λέει, και την απαίτηση
να κόψουν οι άλλοι εισιτήριο
να μπουν μες στο κεφάλι σου
να δουν και να θαυμάσουν

10.06.2013

έτσι έχουν τα πράγματα
γιατί έτσι τα είδα
γιατί έτσι θέλησα να τα δω

21.02.2013

τον μάιο οι νόμοι περί ανταγωνισμού
καταστρατηγούνται
τον μάιο ο ήλιος ανατέλλει
διά της απευθείας αναθέσεως

19.05.2014

μου αρέσει να μένω μόνος μου στην πόλη
όταν όλοι οι άλλοι φεύγουν για διακοπές
μου δίνει κάπως μια αίσθηση κυριαρχίας
νιώθω πως είμαι εγώ ο μόνος επιζών
μιας απερίγραπτης καταστροφής
μιας απροσδιόριστης συντέλειας
μου αρέσει να μένω μόνος μου στην πόλη
αυτές είναι οι δικές μου οι διακοπές:
διακόπτω από τους άλλους

17.08.2013

σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μια μέρα
που, προκειμένου να αποφύγουνε την ήττα,
προσφεύγουν τότε στο μεγάλο ήτα,
το διαζευκτικό

29.06.2015

τη νύχτα που έπεσε η πόλη μου
εγώ βρισκόμουν μακριά της
τη νύχτα που έπεσε η νύχτα μου
εγώ κοιμόμουν βαθιά της
στην πόλη όπου έπεσε η νύχτα μου
η νύχτα ονειρευότανε τη μέρα

τη μέρα που μπήκαν οι εχθροί στο σπίτι μου
εγώ είχα ξυπνήσει σε άλλο σπίτι
τη μέρα που μπήκε η μέρα μες στο σπίτι μου
εγώ εχθρός στους φίλους μου γινόμουν
οι εχθροί που μπήκαν μες στη μέρα μου
στο σπίτι μου τους είχαμε για φίλους

οι εχθροί που είχα κάποτε στην πόλη μου
μακριά από μένα ονειρεύονται τη μέρα
οι φίλοι που είχαν κάποτε το σπίτι μου
βαθιά σε μένα τη νύχτα ξαγρυπνούνε

24.02.2012

γιατί τα κόκκαλα κάποιου νεκρού επιφανούς
και όχι το διάφανο το δέρμα το δικό σου;

02.11.2014

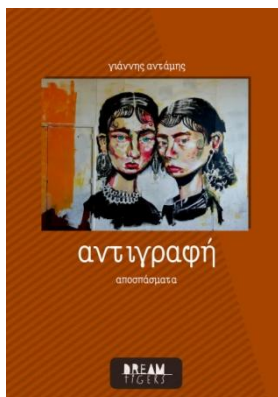
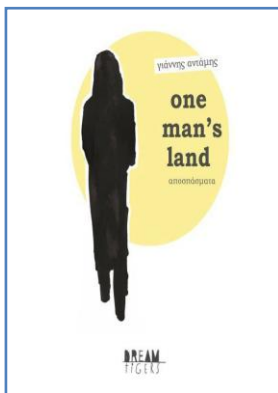
μια σοβαρή
ανειλημμένη
υποχρέωση,
που έπρεπε σήμερα
πάσει θυσία
δευτέρα
οπωσδήποτε,
να την τακτοποιήσω,
δε μου επέτρεψε
την ιστορία αυτή
ποτέ
να ολοκληρώσω

05.08.2013

μία παλιά ιδέα, σαν ξεχασμένο χαρτονόμισμα σε
τσέπη παντελονιού που έχεις χρόνια να το φορέσεις

(προσωρινός τίτλος)

κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις dreamtigers



κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr

**το τελευταίο χάρτινο βιβλίο του Γιάννη Αντάμη,
«Λεγεώνα»,
κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Χαραμάδα.**

between going and coming

στη Σύνθια

Βόλος, Νοέμβριος 2019



προσωρινός
τίτλος
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers